

Ret. Deraf slutter jeg, at, dersom det ikke havde staaet i Instruxen for Høiesteret, eller det ikke havde staaet i Anordningerne for Overretterne, sag var det ikke loyligt, saa fulde Høiesteret paakjende Sagerne med sit fulde Antal af Medlemmer, saa skulde enhver af Overretterne paakjende Sagerne med det fulde Antal af Medlemmerne, men fordi der er dispenseret fra det fulde Antal ved specielle Bestemmelser, alene derfor er Høiesteret berettiget til at dømme med 9 Medlemmer, og alene derfor ere vedkommende Overretter berettigede til at dømme med et mindre Antal. Men nu er det netop Grundforskjellen imellem disse Love og Grundloven, at, hvad der saaledes er foreskrevet i disse Anordninger, det er ikke tilladt, ikke tilstedet i Grundloven; der finder man ikke nogen saadan Forskrift, der fritager for at sætte Retten med det fulde Antal af 16 Medlemmer; der mangler den Forskrift, som man netop finder i Instruxen for Høiesteret og i Anordningerne for Overretterne. Men ikke blot bortfalder Argumentet fra disse Anordninger ved den Bemærkning, at det, som staaer i dem, det staaer ikke i Grundloven; men ogsaa derved, at der er andre Bestemmelser i Lovgivningen, som Udvalgets Fleertal har tilladt sig at gjøre opmærksom paa, og som vi mene afgive Argumenter lige for det Modsatte. Det er saaledes Tilfældet, at Kr. Art. Br. 29de Juli 1756 i sin § 749 om den combinerede Ret siger, at denne Ret skal bestaae af visse Officerer af de forskjellige Classer, i Alt 10, og 1 Auditeur, og saa tilføies der: „dog maa det være tilladt, hvor Antallet af Officerer ikke er saa stærkt, at Retten kan bestaae af 7 Officerer“. Det er jo aabenbart, naar Loven er skreven saaledes, at det er Lovgiverens Billie, at intet Afslag maa finde Sted, uden forsaavidt det udtrykkeligt er tilladt, og hvad det Udtryk „bestaaer af“ angaaer, da bruger netop Krigsartikelfbrevet dette Udtryk identisk med at „sætte Ret“, det siger simpelthen, at den combinerede Ret skal bestaae af 10 Officerer; men er der ikke saa mange, skal den bestaae af 7, hvorefter det altsaa er aabenbart, at det Udtryk „Retten bestaaer af visse Tilforordnede“, er der brugt synonymt med, at Retten skal i enhver Sag sættes med et saa-

dygt Antal Dommere. Lignende Betragtninger føres man til ved Instrux af 30te April 1806 om Overadmiralitetensretten, og denne indeholder ogsaa udtrykkeligt, efter at have givet Forskrifter for, af hvilke Medlemmer denne Ret skal bestaae, og det Minimum af Tilforordnede, den skal bestaae af, at ingen Dom maa affiges af et mindre Antal af Dommere, ligesom den ogsaa har Forskrifter angaaende overtallige Dommere. Men jeg kan ikke engang indsee rettere, i det Mindste efter den Maaade, hvorpaa jeg og Udvalgets Fleertal opfatter disse Forhold, end at det ligefrem udtales i de Udfast til Rettergangslove, som i dette Dieblif foreligge Landstinget, og det ligesaa godt i Udfastet til Rettergangsloven for Landkrigsmagten, som i det for Søkrigsmagten. Ogsaa der er der foreskrevet, hvilke Dommere der skulle pleie Retten, baade ved Forhør og i den dømmende Ret; der er foreskrevet, hvad der skal foretages i saadanne Tilfælde, hvor Omstændighederne ere i Veien for at fyldestgjøre de normale Betingelser efter Lovudkastet, og endelig recurrerer det til overtallige Dommere i saadanne Tilfælde, hvor man ikke kan hjælpe sig paa anden Maaade. Det er navnlig det 2det og 7de Capitel i disse Udfast, som efter min Overbeviisning ligefrem gaae ud fra samme Anskuelse, som jeg selv forsværer. For at jeg skal nævne Exempler, saa indeholder Udfastet til en Rettergangslov for Landkrigsmagten i sin 28de Paragraph, efterat den har foreskrevet, hvilke Officerer, Underofficerer og Menige der skulle pleie Retten efter den Udtaltes forskellige Charge, i sin Slutning: „Er det i noget Tilfælde ikke muligt at faae en Krigsret sammensat efter de ovennævnte Regler, kan Krigsministeriet tillade, at den besættes med 2 Officerer færre“; altsaa, der fordres, i Kraft af Loven, en Tilladelse, for at man kan afvige fra det Antal, Loven har foreskrevet, at Retten skulde pleies af. Ligeledes er det Tilfældet med samme Lovudkasts 7de Capitel, der handler om Generalkrigsretten, at, efterat dets § 116 har foreskrevet, hvilke Dommere der skulle besætte Generalkrigsretten, hedder det i § 117: „til at indtræde i Retten, naar nogen af de militaire Dommere har Forsald, udnævner Kongen en overtallig sjerde